

Проста
ХРИСТИЯНИ

ИЛИ

перфектни
ХРИСТИЯНИ

Никола Димитров

Просто християни, или превъзходни християни?

Това, което ще кажа е много трудно за постигане, понеже изисква отделно посвещение към всяко от различните неща. Ако човек е успял да го постигне в една сфера не означава, че е успял във всички сфери.

Готови ли сте за малко критика с любов?
Искам да назова тези сфери в малко преувеличена и хумористична форма (макар много от фразите и изразите да съм ги чувал дума по дума), но нека всеки проверява себе си в тях. Разбира се, не всички християни са така, както ще опиша по-долу и ако вие не откривате себе си в тези класификации, не се обиждайте, но за над 30 години служение на пълно работно време съм видял стотици, ако не хиляди християни, от чиито действия и отношение ще ви се „изправят косите.“

Започвам с фактът, че аз също се уча в тази област (така че това не е критика към вас, читателите, а аз да съм „голямата работа“) и забелязвам, че колкото по-добър ставам в нея,

толкова повече усещам Божията наслада и удовлетворение в мен.

Ние знаем, че Бог обича всички еднакво и безусловно, но аз искам Бог не само да ме обича, но и да ме харесва. Много тънък момент. Бог ни обича, понеже Той е изтъкан от любов. Той обича праведни, грешни, бели, чернокожи, мъже, жени, джендъри, добри хора, лоши хора - всички. Но, като личност, с характер, чувства, емоции, мисли, Той определено не харесва всички. За много малко хора в Библията се казва, че Бог ги е нарекъл: „Човек по Моето сърце“, тоест, „Харесвам го/я“.

И така, постараям ли се в тази област, това ще се отрази и на взаимоотношението ни с Бога - ще Го преживяваме повече, ще усещаме благодатта и насладата Му повече.

За какво става дума? Наблюдавам християните (и себе си) от много години и забелязвам следното: християните са много **немърливи**:

- **Поглеждаме** телефона на човек от света - протекторче, калъфче, екстрички. Поглеждаме телефона на християнина - стъклото счупено, ръбовете ударени, калъф - липсващ.

- **Поглеждаме** колата на човек от света - измита, изчистена отвътре, полирана, запазена. Поглеждаме колата на християнина - мръсна, очукана, скърцаща, тракаща - каруца.

- **Поглеждаме** компютъра / лаптопа / таблета на човек от света - поддържан, пъдейтнат, цялостна система с принтер, факс, ксерокс, добре стои на бюрото, химикали, листи, моливи. Поглеждаме компютъра / лаптопа / таблета на християнина - висят и стърчат кабели, капака не е сложен, стар модел, никакъв пъдейт, бюрото прилича на афганистанска улица.

- **Поглеждаме** дрехите и обувките на човека от света - изгладени, спретнати, чисти, модерни. Поглеждаме дрехите и обувките на християнина и се чудим от кой казан ги е изкарал - стари, скъсани, неизгладени.

- **Поглеждаме** часовника на човека от света - добър модел, стъклото перфектно, хубава кожена каишка. Поглеждаме часовника на християнина - купен от някоя сергия за 5 лв без отстъпката, след като се пазарил успял да го вземе за 3 лв., желязна ръждясала верижка, половината стрелки не работят.

- **Поглеждаме** аксесоарите на човека от света
- чантичка, сакче, козметика, очила - всичко на ниво. Поглеждаме аксесоарите на християнина
- чантичката протрита, сака изтърбушен, козметиката под всякава критика, на очилата едното стъкло липсва.

- **Поглеждаме** библиотеката на човека от света
- всички книги подредени на рафтове, по височина. Поглеждаме библиотеката на християнина - библиотека ли казах? Той няма такава - всички книги са пръснати по пода, по диваните, по масите, по столовете и изглеждат ужасно.

- **Поглеждаме** инструментите на човека от света - след всяка работа си ги чисти и подрежда, има куфарче за тях. Поглеждаме инструментите на християнина - той не ги знае къде са даже, пък камоли да ги е изчистил и подредил.

- **Даваме** колата си на човек от света, за кратко, той ни я връща измита на автомивка и заредена догоре. Даваме я на християнина и той ни я връща мръсна, че защо не и леко ударена?

- **Даваме** нещо на заем на човек от света и той ни го връща, като дори му е неудобно и се

извинява за закъснението. Даваме нещо на християнин, с ясното съзнание, че повече няма да видим това нещо, или, ако ни го върне, ще бъде в такова състояние, че по-добре да си вземем ново направо.

- **Искаме** от човек от света да ни закара донякъде с колата, а той ни пита: „*Къде точно отиваш*“ и ни закарва дотам, дори да се отклони малко от маршрута си. Искаме от християнина същото и в най-добрия случай, ако изобщо се съгласи (защото може и да не се съгласи), ни оставя по пътя, където на него му е удобно.

- **Казваме** на човек от света: да се срещнем в 5 часа и човека идва в 5 без 1 минута. Казваме на християнина да се срещнем в 5 и никой няма идея кога ще се появи този християнин (и дали изобщо ще се появи).

- **Когато** човек от света продава нещо, гледа преди това да го оправи, от човещина (кола, апартамент, стока), докато християнина като продава нещо, го продава, понеже то вече за нищо не става и той иска да се отърве от него и даже, докато го продава, го изкарва все едно, че е супер.

- **Във Фейсбук**, много рядко може да се види човек от света да се хвали с новите си предмети, докато християнските постове от сорта на: „*Новата ми придобивка*“, или „*Подаръкът ми от любимия*“ са изобилни, ама проблемът е, че новата ни придобивка и подаръкът ни от любимия след 2 месеца изглеждат все едно, че им е минал трактор отгоре, след което валяк и накрая подаръкът е паднал от 32-рия етаж върху бетонна плоча, след което е отскочил и е паднал в морето и са го измъкнали от там след 13 години.

Най-големият проблем, обаче, е това, че при всички тези неща християнинът, като отношение, си мисли и казва:

Ееее, че те за какво са тия неща, нали за да се ползват? За какво ми е тая кола, ако не за да я сдухам напълно и после да я продам на някой балък? За какво ми е тоя компютър, ако не за да му разкажа играта? За какво ми са тези книги, ако не за да им изпия соса? За какво са ми тея аксесоари, ако не да ги изпробвам на падане, под вода, на удар, на сблъсък, на варене, на пара, на лед и сняг и т.н.? За какво ми е да помагам, те сами ще се оправят, сега ще го карам точно пък до

*там където той иска, брееех, да си купи
кола и да се самозакара...*

Действието е зле, но **отношението е главният проблем**, понеже всички тези действия по-горе показват липса на отговорност, липса на отношение и пълно пренебрежение. По този начин аз бих разбрал, че не мога да разчитам на такъв човек.

Има един чудесен стих в Библията, в Лука 16:12, където се казва: „*И щом като не може да ви се разчита за чуждия имот, кой ще ви даде вашия?*“ По принцип трябва да е обратното, ако не пазим своето, няма да ни се даде чуждото, което също е вярно, но тук принципът е, че ако не пазим чуждото, в смисъл, това, което Бог ни е дал, бидейки верни настойници (понеже нищо не е наше), никога няма да получим истинското си наследство, което вече да е наше. Бог по този начин проверява какви сме и дали сме готови за повече от Духа Му. Ние се молим: „*Дай ми още, Господи*“, но Бог ни наблюдава. Отношението на човека (дали е правилно или не) се вижда по начина по който той пази чуждото. Ние се майтапим: „Кара все едно, че не е негова колата“, но всъщност като не е негова би трябвало да кара дори по-внимателно.

Какво да кажем за стиха, който казва: „Ако ти поиска някой ризата, дай му и горната си дреха?“ Това е **отношение**. Ако те накара някой да вървиш 1 миля, върви 2. Това е **отношение**. Ако те гонят, хулят, преследват, обиждат - радвай се! Това е **отношение**!

И накрая, отново нашето мислене: „Еееее, че те за какво са тези неща, нали за да се ползват?“ Ами ако Бог поиска от вас да ги подарите на някого след това? Сигурно познавате хора, които, ако ви кажат: „Имам нещо да ти подаря, ела до къщи“, докато вървите към къщата им, вие знаете, че това, което ще ви подарят ще е некачествено, скъсано, протрито, използвано многократно и т.н., нали? Искате ли хората да мислят по същия начин и за вас?

Отново, аз също се уча в тези области, така че не мога да коментирам областите в които още не съм се научил (както и не искам никой от вас да коментира своите - по-добре работете върху тях), но мога да коментирам областите в които съм се научил и една от тях е сеенето, подаряването на неща. Аз сея постоянно, нон-стоп и мога с ръка на сърцето да кажа, че абсолютно всичко, което съм подарил до момента, а то е много и във всяка област, е било в перфектно състояние, или, ако е имало

някакъв проблем, не съм го крил, все едно, че всичко е наред, а съм обяснявал подробно, за да знае човекът какво получава.

По същият начин, Бог не иска ние да сме **просто** християни, Той иска да сме **превъзходни** християни, на които Той да може да разчита и да се наслаждава. Амин? Колкото повече се фокусирате да станете превъзходни като християни, толкова повече ще преживявате Бога и ще усещате как Той се наслаждава във взаимоотношението Си с вас.

Бог да ви благослови!